

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa T. K.

przeciwko . Polska Sp. z o.o.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2010 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 września 2009 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania
kasacyjnego strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2009 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych - po ponownym rozpoznaniu sprawy - oddalił apelację powódki T. K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy z dnia 27 września 2007 r., wydanego w sprawie przeciwko . Polska Spółce z o.o. o zapłatę, a ponadto zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.463,97 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną, zarzucając w niej obrazę art. 31 i 37 ust. 4 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze

zm.) oraz art. 378 § 1 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła powołaniem się na jej oczywistą zasadność. W szczególności powódka zarzuciła Sądowi odwoławczemu, że nie odniósł się on „do całości twierdzeń powódki zawartych w jej zeznaniach złożonych przed tym Sądem”. Tymczasem skoro pozwany pracodawca „nie wykonał swojego ustawowego obowiązku” (nie wystąpił o zwrot nadpłaconego podatku), to powinien naprawić wynikłą z tego powodu szkodę poprzez zapłatę równowartości nadpłaconego podatku wraz z odsetkami. Zdaniem skarżącej, ponieważ jej roszczenie zgłoszone w pozwie było oparte na art. 415 k.c., to nie mogło dojść do jego przedawnienia, chociażby z uwagi na treść ówczesnie obowiązującego art. 442 k.c. Sąd Okręgowy powinien uwzględnić z urzędu „możliwość naruszenia przez pozwanego treści przepisów prawa materialnego” powołanych w podstawach kasacyjnych, a skoro tego nie uczynił, to przedmiotowa skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście uzasadniona. W sytuacji, gdzie przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, argumentacja tego wniosku powinno zawierać wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i wykazanie tego. Skarżący powinien zatem wykazać kwalifikowany charakter oczywistego naruszenia prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49) oraz że zastosowanie przepisu prawnego błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230).

Z wywodów zamieszczonych w skardze powódki nie wynika, by zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego był dotknięty kwalifikowanymi wadami, powodującymi uznanie, że przedmiotowe orzeczenie oczywiście narusza art. 378 § 1 k.p.c., wskutek niezastosowania do stanu faktycznego sprawy przepisów ustawy o

podatku dochodowym od osób fizycznych powołanych w podstawie kasacyjnej. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że wydanie przez Sąd Okręgowy zaskarżonego wyroku w nastąpiło wskutek uchylenia przez Sąd Najwyższy (w sprawie o sygnaturze II PK 174/08) w tej sprawie poprzedniego wyroku Sądu drugiej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym. Zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. sąd, któremu sprawa została przekazana w wyniku uwzględnienia skargi kasacyjnej, jest związany wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Zatem ponownie rozpoznający niniejszą sprawę w postępowaniu odwoławczym Sąd drugiej instancji był związany poglądem Sądu Najwyższego, że pobrany z dochodu powódki podatek dochodowy nie stanowił nakładu poniesionego przez nią na poczet umowy przyrzeczonej. Sąd drugiej instancji związany był również poglądem, że podatek jest daniną - świadczeniem publicznoprawnym - na rzecz Skarbu Państwa, a więc nie można przyjąć, że prawidłowo obliczony przez pozwaną, a następnie pobrany z dochodu powódki i wpłacony do właściwego urzędu skarbowego podatek, jest nienależnym świadczeniem uzyskanym przez pozwaną, które jako nakład powódki na poczet umowy przyrzeczonej powinien podlegać zwrotowi na jej rzecz na podstawie z art. 410 § 2 k.c. Zgodnie z wiążącą wykładnią Sądu Najwyższego, szczegółowego wyjaśnienia wymagało ustalenie, dlaczego składka ubezpieczeniowa uiszczana na rzecz powódki przez pozwanego pracodawcę była dochodem ze stosunku pracy, wobec którego ma zastosowanie termin przedawnienia zawarty w art. 291 § 1 k.p.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy kierując się wykładnią zawartą w powołanym wyroku Sądu Najwyższego, miał więc obowiązek ustosunkowania się w szczególności do zarzutów apelacji, w ramach których powódka nie wskazywała naruszenia art. 31 i 37 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Z tego powodu nie można czynić pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu ewidentnej obrazy przepisów podatkowych wskutek ich niezastosowania do stanu faktycznego sprawy, tym bardziej że podstawą prawną zgłoszonego w pozwie roszczenia odszkodowawczego były przepisy prawa cywilnego (prawa zobowiązań), a nie prawa podatkowego. Sąd odwoławczy, uznając bezzasadność powództwa, oparł uzasadnienie rozstrzygnięcia na ustaleniu, że powódka nie poniosła szkody (bo uzyskała za swoją zgodą

świadczenie w postaci ochrony ubezpieczeniowej w określonym czasie w zamian za powinność odprowadzenia podatku dochodowego). Strona pozwana nie może więc ponosić jakiegokolwiek odpowiedzialności cywilnej (ani deliktowej, ani kontraktowej). Powołując się zaś na art. 321 § 1 k.p.c. Sąd odwoławczy uznał, że poza jego kognicją pozostają okoliczności i twierdzenia związane z ewentualnym nienależytym wykonaniem przez pozwaną zobowiązania do zawarcia umowy przyrzeczonej, czy też ewentualnej szkody powódki wywołanej niedokonaniem na jej rzecz cesji umowy ubezpieczenia. W tym stanie rzeczy pozbawionym racji jest twierdzenie skarżącej jakoby wniesiona przez nią skarga była oczywiście uzasadniona z uwagi na skalę uchybień Sądu drugiej instancji dokonanych przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odstępując jednocześnie od obciążania powódki kosztami postępowania kasacyjnego na mocy art. 102 k.p.c.